

מסורת הש"ס

(א) וְיִלְךָ וְיִקְרָא, (ב) לְחַלּוֹת
(ג) רַעֲשָׁה, (ד) כְּפִיִּי: סִימָה
(ה) חִסְדִּי, (ו) רַעֲשָׁה מִחִיָּה,
(ז) מִרְיֵה מַלְאָכָה פִּרְשָׁה ז',
(ח) וְיִלְךָ רִמְיָה, (ט) וְדָקָל וְיִסְעֵל
דְּהֵי הַשְׁמָלִים, (י) וְדָקָל וְיִסְעֵל
רַעֲשָׁה, מִן מִדְּקָלָה
אֲבִי עַד הִי דְלֹדִיָּהּ שִׁיךְ
קֹדֶם וְיִפְדֵּה דְהַאֲבֵל וְיִפְדֵּה
רַעֲשָׁה, י' וְיִלְךָ אֲמֹר רִבֵּן
כְּעֶשְׂמָה וְיִפְדֵּה רִבֵּן כְּרֹבָה
וְיִפְדֵּה וְיִפְדֵּה הַמֶּלֶךְ, כ' וְיִפְדֵּה
גְּלֵי רַחֲמָנָה

הגהות הב"ח

[illegible]

דברי הכל אסורה. דודאי עייל דה ריחא: והאי דידן. האי כ
מיהא דאקרינא כפת חמה וחבית פתוחה דמי: הכי הלכא. דעתן
טעם לפגם מותר: חומק פוגם גריסין רוחמין ומשניח את האזין:
והוסרסרסותין. על האזין אחר שגל החומק לתוכן: וכן היו עושין. ומתני
חומק לרוחמין. חומק אחר שגל החומק לתוכן. חסדיה.
דבר דמי קאמר לה: לא שיאמרו כו'.
חומרה היא לומר לא שיכול לתפס
ספגם בתשביל מחמת דבר אחר כגון
חמרה כחמרה מלת זו ימירה דלס
נפגם מחמת דבר אחר אין מולין הפגם
באקור ואקור: אלא. אחרי טעם
לפגם שמונה: כל שאינה חסירה.
אישוס תקון ואינה נאכלת מפני זה כלומר
אקוריו זה פוגם טעמה. ואינה נאכלת
לאלו דוקא דכיון דפגימתה פורתא קרי
לה אינה נאכלת: ואינה דאמרי. הא
אקוריו אין דבר כו'. לומר אין מולין
הפגם כדבר אחר לומר חסירה היא
מנלה ואילו הייתה מתקוהת לא היה זה
האקור פוגמה שמתלה היא מבטל
אחת פגימת טעם האקור ומתקנה אלא
כיון דטעם האקור פוגמה בעשי ממות
שיאיה הי פגם ומותר: כל שטעמו ומתקנו
והוא לוקין עליו וזהו כוונת כדרי אכילת
פרס. ועל כגון זה נאמר לשם מית
כדרי. אכילת פרס הלכה למעשה מסוי
שחש יע כדשיעור פרס של תשביל מית
מן האקור לוקין עליו טע"ס שאין מית
אקור נאכל בתת אחת כיון דאין
שזה בתשביל מית נאכלת לאכול עד
במורה אלא כו' אכילת פרס מתערפת
באכילתו ולוקה אצל אם אין כדרי
אכילת פרס של תשביל אקוריו הואיל
ושזה בתשביל מית) יומר ממדי
אכילת פרס זה לכו כשמי אכילת

שמי ימים ואין לוקח דקים להו לרצון דאחילת פרס היו שיעור
שהיית אחילה. ופרס הוא חצי ככר של עירובי תחומין ושעורו
הממדים ככר מג' לקב חמיה לרים המונע שנאמר בה ויקח עד' והאכול
בצית יבכס בגדיו ופרסוהו חמשים לשהה צה שיעור אחילה
בדמנאס' והאכול בצית והשובכ בצית אין לי אלא שובכ ואכול
גלא אכול ולא שובכ מנין תלמוד לומר יבכס את בגדיו ריבה
אס' ק מה תלמוד לומר האכול והשובכ יתן שיעור לשובכ כדי
אחילה וכמה היא אחילה כדי ארלית פרס והוא ארבע ציגים:
טעמו

(ספ דף קמ.) ועוד דהאכול כשר כחלזל אויל ממשו של איסור כשאו
 יתנומה שפול ונבלע לחוך הכשר לדיכא רק טעם בעלמא וטעם לא
 דאורייתא דאי סלקא דעתך דרנן מבשר כחלזל אחא לא גמרין לא
 בעלמא אלא מדרנא גבי כשר כחלזל אוי דאורייתא והכי הלכתא כ"י יוני
 ונבלע ממנו דאורייתא דאי גמרין וכו' ורבא אמר דרך כישול אסרה
 דאורייתא והלכתא כרנא לגבי אבי ועוד רביה מפרק גיד הנשה דקא
 היתנוב לנבל הרורע עס האיל ואמר רבא לא נזכרא אלא טעם עיקר
 ומדנתק רבא טעם כעיקר נקדשים אמר שמטעא הוא כחלזן לשר עיקר
 היה כסה רק טעם מניה לא גמרין לחידוש הוא דהא אפי' קריה
 הוא אלא לא גמרין מיניה ואפי' כדפרק אלו עוברין כפסחים (דף
 קמ.) אלא אסמכתא בעלמא ולטעום טעם עיקר לאו דאורייתא
 עוברין (ספ דף קמ.) דילין טעם כעיקר מניעולו עוברי כוכבי
 מנטרין לאיסור לא דמיא האי מיבעי ליה לטעם כעיקר מדתא הכי
 שפיר מלקות מלאך שפיר בין ויש בו להזכיר מפת ומיני
 גבי היתר מזכיר לאיסור מדחייב עליה מלקות ה"ז לרנן הו' דרש
 דאמר רבא דרך כישול אסרה מורא דמשעת דפליג על
 רבא (ספ דף קמ.) דאמר רבא גס רבא ס"ל דטעם כעיקר דאורייתא כדפרק
 הלל אלא דדמיא לא דאורייתא מחארי רביס לטעות ה"ז בעלמא והתנא
 ממנו דאורייתא דהיינו טעם כעיקר משום דכשר כחלזל דרך
 דאורייתא דאמר ליה כפסחים (דף קמ.) ממשעת ענבים והיה דפר
 אלא נזכרא אלא ליתא ממזרף לאיסור נקדשים אסור מכל אשר י
 חוק לרעוב ונבלע האיל מן הרורע מן שיעור כסי' פקד גיד
 ממנו דאורייתא ועוד י' לישב גירסת הספרים והכי פירוש
 דכל אשר יגע בשרה יקדש (י) היינו משום דאי לא אשכחנא ק
 קודם מליהר ממזרף לאיסור אבל במה דאורייתא טעם
 לאיסור ומכל מקום מייא ליה לטעם כעיקר מדתא דהיינו שפוי
 ונזכיר רבא דמילה (ספ דף קמ.) דריש לא מן שמות ימים וכן

אמר רב יהודה אמר שמו
מדלמר צקמוך מד
ומאי מדברי כולן וכי משוס
מדגרי' הכי הלכתא נימא (ג)

דברי הכל אסורה בפת צוננת וחבית מגופה
דברי הכל מותרת לא נחלקו אלא בפת
חמה וחבית מגופה בפת צוננת וחבית
פתוחה והא דירי נמי כפת חמה וחבית
פתוחה דמי: זה הכלל כל שבהנאתו בנותן
טעם כו': אמר רב יהודה אמר שמואל הכי
הלכתא ואמר רב יהודה אמר שמואל א"א
שנו אלא שנפל לתוך גריסין רותחין *אבל
שנו לתוך גריסין צונגין והרתחין נעשה כמי
ישהשביח ולבסוף פגם ואסור וכן כי אתא
רבין אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן לא
שנו אלא שנפל לתוך גריסין רותחין אבל
נפל לתוך גריסין צונגין והרתחין נעשה כמי
ישהשביח ולבסוף ^(א) פגם ואסור וכן כי אתא
רב דימי כו' וכך היו עושין בערבי שבתות
וקוראין אותם שחלים אמר ריש
לביש נותן טעם לפגם שאמרו לא שיאמרו
הקדירה זו חסירה מלח יתירה מלח חסירה
תבלין יתירה תבלין אלא כל שאין חסירה
כלום ואינה נאכלת מפני זה ואיכא דאמרי
אמר ריש לקיש נותן טעם לפגם שאמרו
אין אומרין קדירה זו חסירה מלח יתירה
מלח חסירה תבלין יתירה תבלין אלא
ההשתא מיהא הא פגמה אמר ר' אבהו אמר
רבי יוחנן יכל שטעמו וממשו אסור ^(ב) (לוקין)
עליו וזהו כזית בכדי אכילתא פרס
בעמי

מלה ואילו היתה כמקורה
 כך אלא כיון שהיא פסוגת
 וסחירה מלה מותר: א"ר יו
 שעמו ויא פמשו אסור וא
 (וחין דף נח): מכאן דעם
 שנפל לחור בשר או חלב ש
 במה שפיר רש"י חלב שנפל
 בעקר לאו דלורייתא מוד
 יגשול אסרה מורה דלאמר

וכל ממשו של איסור כשאיכל הנשר בדאמר פרק כל
דק טעם בעלמא וטעם לאו דאורייתא וימדקאמר איי
תכלא אחי לא גמרינן דחידוש הוא חי חידוש אפי"ר
דאורייתא וכל הלכות כו' ויחנן וכן משמע דפרק כל הנשר
גריד אמר דרך כישול אכרה מורה משמע דפרק כל
דמיה מפרק גיד הנשה דקאמר גבי ורוע כשלה דלוי מיר
לא נכרכא אלא לטעם כעיקר דנקדשים אסור מכל אשר
משמע דהא בחולין שרי וקרא דגיוולי עובדי כוכבים של
דוה הוא דאפי' קדירה כח וימא אי"ל דלא כגמרא ש
ק אלו עובדין כספסדר (דף מ"ה) מייירי קרא דמשמע
וולט טעם כעיקר לאו דאורייתא ק' שיטת רש"י ולא נראה
דק מגיוולי עובדי כוכבים ואין לומר דלשמהא בעלמא
לא לטעם כעיקר מדפרין ק' כדאיהא אלמא דרשא גמורה
וי ויש לה לטעוק מחת ומיין וכן מוכיחה מיהי טעם
מלקות ה"ג לרצון הו' דרשא גמורה מדאורייתא דטעם
ה' מורה דמשמע דפליג על איי ויפסוד דטעם כעיקר
ל' עיקר דאורייתא בדפרכא התעורבות (ובזהו דף ע"ג) קאמר
ק' משום ה"ג בעלמא והתם כשפרק כל הנשר ה"ק רצון
ה' לטעם דנשר אמר דרך כישול מורה דאורייתא
ממשרת ענבים והיהו דפרק גיד הנשה (וחלין דף נ"ה) ד
בנקדשים אסור מכל אשר יגע כנשרה יקדש והכל שרי
השפיר כדפי' פרק גיד הנשה (וש דף נ"ט.) אכל כ
סת דקדשים והכי פירושו דבנקדשים אסור וה"ה הלכות
משום דאי לא לשכחא קרא אחריתא לאשמעין טעם
אכל בתר דחזיין טעם כעיקר ממקום אחר ודאי
כעיקר משום ההדרשא פשוטה יותר מ' ק' רגיל התלמוד
לה מכן שמונת ימים וכן למוזל במקום געג והכי מוכח

זרה זרה
 חבי' ה'כחא. ה"ג כפסרס וכן נראה
 טול' נלמוד טול' טעס לפסס מותר
 מפרשין לממ' ליהוו כפרי לה אלא
 י' יהודס שמע' בדיא וכן מדרי' ויהוה
 נדיא כמק' דקאמר אס ריבס טול'
 טעס לפסס מותר ומסמחא רבס בר
 דר חסס ורב (אילי) נמי שכל' לפרש
 השקס כמ' כו חיל' בשמיעה:

נעשה כפי שהשגיח בו. תימה
אמאי נקט האי לשנא
הוא ודאי מנציח הוא ו"ל לפי שעיקר
השנה לא היה עד לאחר שרמיחו
לגנו: **וקוראי** אותו שהשיג
נפי שהיו רגילין להניח בו חומץ
כמו בשחלים כדלמירקן לעיל"ו וג'
(ס' מחללי) אי ירצב צה חלא מיגרי
בהו אשמינן רב ריש מהימני מנציח
היו החומץ: **אמר** ר"י ש"קש ג"ס
פגם. (ד) לא שיוכל לומר שהקדירה
נפגמה מחמת דבר אחר כי' להאי
לשנא קמא' הוא לחומרא וה"ק
שהמיר חמשים פגם לא מיירי בפגם
שיש לתלוש בדבר אחר כגון בחסרון
מלא או בימרון כי' אותו פגם ודאי
לא המירו כמו שאילו הימה בתקוה
ומלח ותכלין הוא האיסור שנתן בהם
טעם לפגם אלן איזה פגם שומרו
כל שאינה חסירה כלום ואינה נאכלת
מפני זה פירוש שהאיסור פוגמה ואינה
נאכלת כלום דוקא שאינה נאכלת כלל
אלא לומר שנפגמה ואינה נאכלת
אמר ר"ל יתן טעם לפגם שאמרו אין
אומר קדירה זו דלקולא קאמר וה"ק
אין תולין בהם בדבר אחר כדי
לחסור שאמרו אין הפגם מחמת
האיסור אלן מחמת ימירו או חסרו

היה האיסור פוגמה ואסור אין לאומרים
ששיו כמו שהיה בין ששה חסירה או
בש ששטפו ומשטפו אסור ואיזון ע"י
אין ע"י רש"י בפסוק גיד הנשה
אין לאו לאוריתא ופי' כגון (1) הנה
י' נמות שאין ממשו בעין ואין נראה
וד' בשר דלפילו לפירות רש"י דטעם
בבשר בחלב דהוי לאוריתא דרך
מעמחא דטעם חלב כו' פ' כל הכשר
(2) אלא לר' לר' לומר בגין חלב
ומע מינה טעמו ולא ממשו בעלמא
אלא טעמא ומי משמע דכי מני ליחא
שמשמחא דטיפא חלב דלמר איני טעמו
ולא ממשו דהיינו טעם כעיקר חלו
והוא היתר מכלל איסור כזה שהמיר
עצם בבשר יקדש וגבי זרוע בשלה שר
הכחוב להגפיל כלי מדין אע"פ שלא
א"פ ופי' אקרה רחמנא לאוריתא דרש
גבי טעם כעיקר חלב דלמר גמורה
י' דהא ר' יוחנן אית ליה דר"ע פרק
דא פריך חלה והאי משנה להיתר
דא ר"ע מוכח מיניה היתר מאטקף
ק' ופי' הכי לר"ע הוי דרשא גמורה
לאוריתא והאי דפרק כל הכשר
לאוריתא דפרשיות לפי שיטת רש"י
א"ימור דלמר ר' חובל בנפשו וטעמא
מבשר בחלב לא חסר להיטור וטעמו
בעלמא הוא אבל ודאי טעם כעיקר
זרוע בשלה דקאמר רבא (3) גרסינן
אין היתר מאטקף לאיסור דחולין
נקט דאין משום דלאירי כזו ק"ל
עיקר ואוקימנא קרא דחטאת לעס
מינן לקרא דחטאת להיתר מאטקף
גבי מילה דחטאת שבת מיום השמיני
טעם כעיקר שרי גבי חל מיר כגון
שחבל

עין משפט
גר מצוה

כא א טו"ש י"ד סימן
קל סעיף יב:
כב ב ט"ו פט"ו מהל'
מאכלות אסורות
הכלה הם סמך לארץ קמח
טו"ש י"ד סימן קנ סעיף
ב:
כג ב טור ש"ע שם סעיף
ג:
כד ד מ"ד שם הכלה ב
והכלה ג: